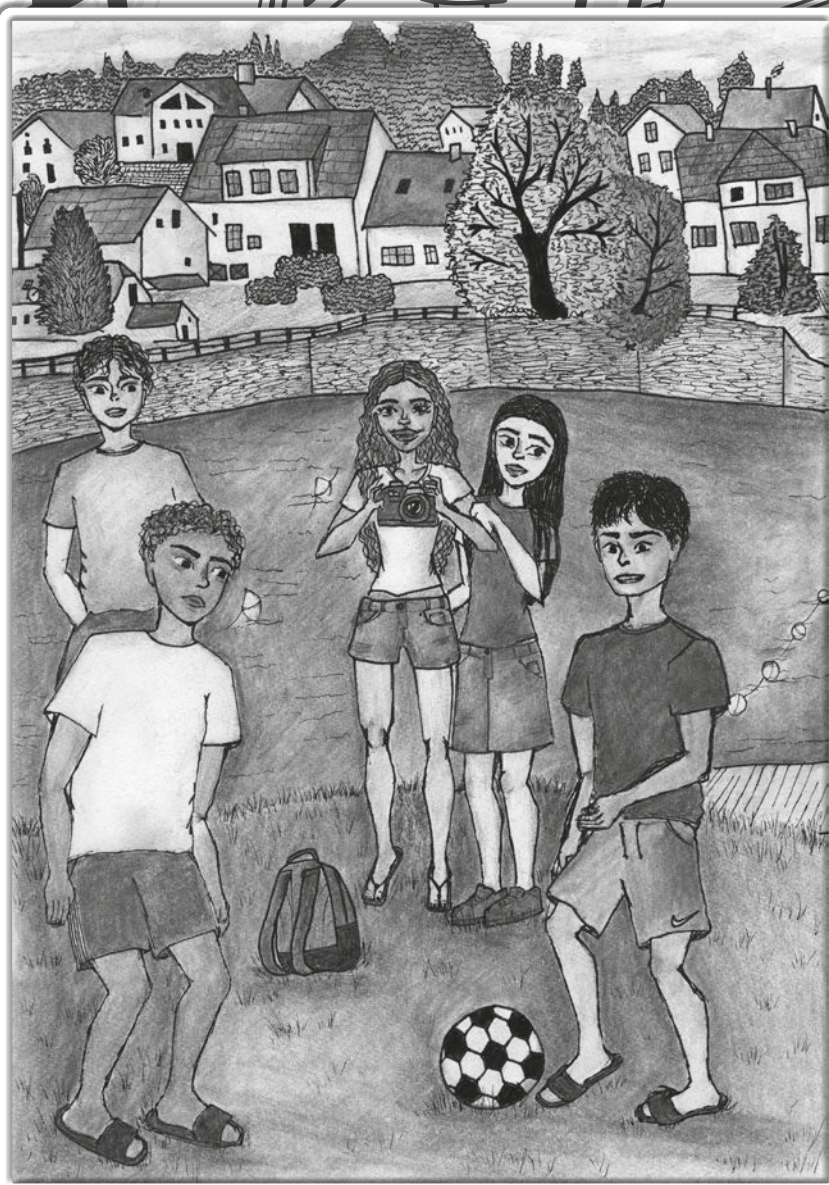

Rokycanský púsmák

2024

Rokycanský písmák *2024*

ISBN 978-80-11-06669-7 (brožováno)
ISBN 978-80-11-06670-3 (pdf)

|Úvodní slovo

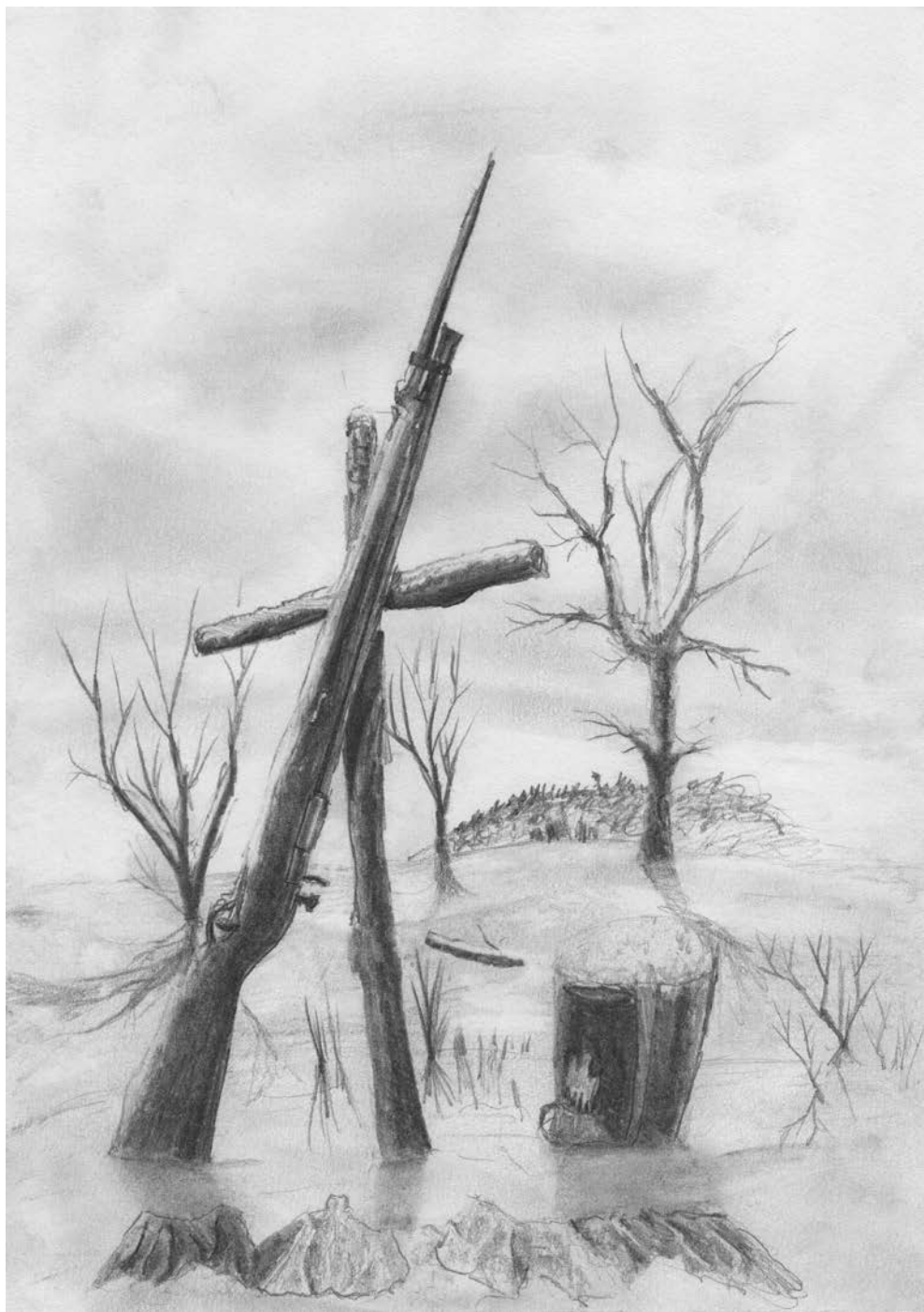
Literární přehlídka Rokycanský písmák má v našem regionu dlouhou tradici, covidová pandemie v roce 2019 tuto tradici bohužel přerušila, v letošním roce se ale soutěž znovu probouzí k životu, na její obnově se společně podílely Městský úřad Rokycany, Městská knihovna Rokycany, Základní umělecká škola Rokycany a Gymnázium a SOŠ Rokycany.

Abychom oslovili co nejvíce mladých autorů, kontaktovali jsme školy v celém okrese a naši výzvu sdíleli i na sociálních sítích. Odezva daleko předčila očekávání: dorazily texty ze všech koutů republiky, zapojili se žáci základních i středních škol, ale i členové kroužků tvůrčího psaní. Zdá se, že kreativita a chuť vyprávět příběhy je mezi mladými lidmi pořád silná – a to nás těší.

Tématem letošního ročníku byla Cesta domů. Každý autor toto téma zpracoval po svém – jako věčný záznam každodenní rutiny, jako nostalgický návrat na důvěrně známá místa i jako niterné hledání sebe sama. Objevily se texty inspirované historií i sci-fi – právě tato rozmanitost je inspirující, osvěžující a zábavná.

Děkujeme všem, kteří se do soutěže zapojili, a už teď těšíme se, jaké příběhy nám přinese další ročník.

Monika Drechslerová
G+SOŠ Rokycany

Ondřej Rybáček, 14 let

Jaroslav Fiala

G+SOS Rokycany, septima

|Dny prosincové: Cesta domů

Po další dlouhé noci se svět probudil do nového jitra. Bylo pod mrakem a nad sněhovou pokrývkou se vznášela řídká mlha. Z bílošedé tu vyčnívalo pouze černo spáleného dřeva. Vesnici museli Rusové vypálit v době, kdy už byly sýpky plné. Během zírání na zpustošené chalupy jsem sotva vnímal důstojníka Dubois, jenž právě promlouval k vojákům. Jeho slova se ztrácela v páře, jež mu zimou vycházela z úst. Nepřítel nás na cestě domů stále pronásleduje. Kozáci a toulaví zbojníci nepřestali po nocích vraždit naše hlídkaře a krást zásoby. Rus nikdy nespí. Naše slabost je jeho síla. Vojákům padala víčka níž a níž, ale s nadějí krčí se v růžku velké francouzské duše stáli ukázněně. Promrzlé tváře nepovolily a vydržely až do konce, aby hrdě zvolaly: „Sláva, císaři!“ Rozešli jsme se. Bylo třeba sbalit se a jít dál. „Stejně za to těm Kozákům platí i Anglán,“ zaslechl jsem tenký hlas kohosi z našich, když jsem šel chystat tlumoky.

Morálka vojáků visí poslední dobou na vlásku. Kdo by si pomyslel, že taková může být cesta domů. Není to voják, který se vrací do otcovského domu ze cvičení. Není to pěšák, co jde z bitvy nebo obranné fronty. Veselá je snad dokonce i smrt ve srovnání s cestou domů, po níž právě všichni kulháme.

Ve vesnici po nás zůstalo osm nahých chlapů. V noci umrzli. Své věci včetně oblečení už nepotřebovali. Vyrazili jsme, jakmile začalo sněžit. Na skutečnost, že své padlé nepohřbíváme, si vojáci dávno zvykli, a tak se za nebožtíky již nikdo neohlížel. Celý den mě svírala úzkost. Vzpomínky na domov a léto v Marseille se staly bezduchou, časem zapomenutou básničkou, jejíž jiskra naprosto vyhasla.

Na kost zmrzlí pěšáci se drželi pospolu. V kopcích se nečekalo na nikoho. „Těm, co podlehnou tíze bot ve sněhu, se rychle ztratí stopa poslední pěchoty,“ opakoval nám každý podvečer důstojník.

Šel jsem v blízkosti dvou urostlých mládenců, kteří dechem zrovna nešetřili. Hlavně ten jeden – Quentin se jmenoval. Celé hodiny povídal, jak

hrozná je zima a co vše by dal za život v civilu a společnost žen. Ten druhý v podstatě jen přikyvoval a dával Quentinovi za pravdu. „Ani mi neříkej, Quentine, ani mi neříkej,“ opakoval neustále dokola. K debatě jsem se bez pozvání připojil, když začal hovořit o našich padlých. „Vsadím se s tebou, že možná ani ne desetina všech těch zmizelých je opravdu mrtvá. Většina to prostě vzdala. Ty mizerové nás zradili a přidali se ke Kozákům, kterejm teď pomáhaj nás jednoho za druhym mordovat.“ Neudržel jsem se. „Jak tohle můžeš říct s takovou jistotou? Tys je všechny tak dobře znal? Asi těžko, a kdyby tu teď byli, právem by ti nafackovali za takový nehorázný pomluvy!“ Nechtěl jsem na něho tolik křičet. Přišlo to spontánně pod tíhou mé ztěžklé duše. Quentin se ke mně otočil. Já sklopil hlavu, nic neříkal a čekal, jak zareaguje. Chvilí zíral. Pak se otočil zpět, a než se v podvečer pěchota zastavila, nikomu už nic nevykládal.

Usadili jsme se v další vypálené vesnici, kterou jsme již prve procházeli cestou do Moskvy. Chalupy jsou tu o něco zachovalejší. Skupinky vojáků si je postupně zabíraly a rozdělávaly v nich ohně. Vzpomněl jsem si na Camilla. Hájit naše padlé dnes před Quentinem jsem viděl nejen jako povinnost vůči vlasti, ale také jako obranu přítele Camilla, jenž se ztratil, když ho krátce po opuštění Moskvy poslali ověřit výskyt nepřátelských vojsk v okolí. Znal jsem ho dlouhá léta. Bok po boku jsme bojovali i za těch nejnesnesitelnějších podmínek. Jsem si jist, že on by Francii nikdy nezradil a že padl hrdinně tváří v tvář přesile Rusa nebo zbojníka. Oheň rozdělal i Quentin s tím samým chlapem, s nímž se dnes bavil, a ještě s jedním neznámým navíc. Když mě Quentin zmerčil, zavolal, ať se k nim připojím. Nečekal jsem to. Odhadoval jsem, že bude po dnešku uražený. Místo toho mě pozval k ohni, aby se mi omluvil. „Chápeš to snad, kamaráde, ne? Z té zimy bučím ostošest. Všichni do jednoho tu trpíme a ty, co už s námi jít nemohou... Zem ať je těm hrdinům lehká.“

Jeho omluvu jsem přijal. Přes všechny zármutek mi tahle slova vyčarovala na tváři upřímný úsměv. Neviděl jsem důvod, proč se ke Quentinově sedánku nepřidat. Seznámil jsem se i s oběma vojíny vedle. Ten, co dnes šel s Quentinem, je Jacques a ten neznámý Pierre. Bavl jsem se nimi jako řadový voják s řadovými vojáky. Vzpomínali jsme na život v civilu a stěžovali si na ruskou zimu. „A hlad, Bože, jak ten máme ukrutný,“ kleli jsme nahlas. Zaráželo mě chování mladého Pierra. Už od první chvíle působil velice nervózně. Ve vojenském prostředí jsem se setkal již s leccím, ovšem někoho,

jako je Pierre, jsem na mou duši ještě nepotkal. Nedokázal srozumitelně vyslovit jedinou větu, každou minutu ho přepadávala klepavka a hlava mu sekavě tikala. Ten to chudák schytl za deset vojínů naráz, pomyslel jsem si. Nevypτάval jsem se ho. Krutá, příliš krutá historie tomu chlapci koukala z očí.

Pohlédl jsem i na ostatní ohniště v okolí a mlčky pozoroval, jak vojáci klečí blízko plamenům tiše plápolajících ohňů. Už to nesmí trvat dlouho. Brzy opět spatříme božskou Paříž. „Sláva Francii!“ zvolal jsem schválně směrem k Pierrovi. Netušil jsem, že právě tato nevinná věta odvahy bude rozbuškou Quentinova vzteku. Odplivl si začal brumlat: „Sláva Francii. To víš, že jo! Na to těm pánům tak skočím!“ Zaskočilo nás, co pravil. Nikdo to však neokomentoval, až tedy na Jacquese, který jako obvykle dával Quentini za pravdu. Pierra přepadla klepavka a podle výrazu byl k smrti vyděšený. „Sláva komu,” pokračoval Quentin hlasitěji, „tomu prostopášníkovi, co nás tu nechá mrznout, žrát koňské maso a žvejkat kus ledu, zatímco sám sedí v teplém stanu a čeká na chvíli, kdy nás tu všechny nechá napospas osudu a sám si odjede do Paříže nacpat si pupek?” „Ani mi neříkej, Quentine,” přidal se Jacques. „Pánové, i kdybychom se domů dostali, co je ta sláva a bohatství Francie? Vrátim se domů a jako vždy zas nebude do čeho píchnout. Válka nebo mír, prohra nebo vítězství, stejně budu zas celý dlouhý večery jíst suchý kůrky.“ „Jasně že jo,” chopil se Quentin opět slova, „nenávidím Rusa. Do pekla se všema i s Anglánama a všema těma zbojníkama žoldáckejma proradnejma! Ať třeba chcípnu! Všem je tu snad přece jasné, že se domu nedostaneme a že ty, co neskolí zima nebo Ivan, se nakonec sežerou mezi sebou.” „Drž hubu, Quentine! Nevíš, co meleš! Přestaň! Oddáváš se peklu a nás táhneš sebou, ty pitomče!” přerušil jsem ho se slzami v očích. „Ne sakra, císaře posílám do pekla! Ať se smaží holota dvorská, když kecá vlastním mužům!” To už jsem z ruiny vyletěl jako koule z děla. Kousek dál mě zastavila tma. Oči zvyklé na světlo z ohně ne a ne se pořádně zorientovat. Otočil jsem se zpět na zpusťšenou chalupu a hned vedle vchodu spatřil krčící se černé postavy. Dvakrát mrknu a už v nich rozeznávám naše. Kámen mi spadl ze srdce, jakmile mi došlo, že se nejedná o zbojníky. Gestikulací mi naznačovali, abych mlčel a ihned šel pryč. V rozčilení po Quentinově výbuchu jsem se okamžitě jako kuna rozběhl do nejbližší ruiny k cizímu ohništi. Hostitelé paralyzováni světlem plamenů ani nezaznamenali můj příchod a už jsem byl zabalený v dece, kdy se chápu tužky a píši tyto řádky.

Je tu příjemně. Hřejivé teplo se drží v útrobách staré chalupy. Zatímco zlatavé plameny vrhají své uklidňující světlo na zuhelnatělé trámy šikmého stropu, vojáci se jeden po druhém ukládají ke spánku. Já však stále bdím a myslím na Quentina a Jacquese. Bože a co Pierre? Najednou se mě zmocňuje pocit sklíčenosti a naskakuje husina. Znovu jsem viděl, jak bezmocně mlčky sedí a třese se. Ti chlapi, co na mě pak ukazovali, abych šel pryč, byli určitě od důstojníka. Naslouchali jedu, jež z úst vypouštěl Quentin proti císaři, a čekali na poslední kapku, poslední slovo, které by konečně bylo zámkou k zásahu proti vzpouře. Běhá mi mráz po zádech při pomýšlení, že ony nebožáky již zítra možná neuvidím. Modlím se za Pierra. Ten ale přeci proti císaři neřekl ani slovo.

Ráno jsme se probudili do kvapu. Důstojník vydal rozkaz se co nejrychleji sbalit a pokračovat dál. Vojákům se na dnešek spalo nejlépe za posledních pár týdnů, a tak ti, co už stáli na nohou, měli co dělat, aby své druhy probrali. Nebyl čas se příliš zdržovat. Do spáčů se mlátilo i kopalo. Za pochodu nás vyzvali ke střehu. Nepřítel je teď údajně plný les. Dostali jsme za úkol sledovat náhlé pohyby větví a hlásit podezřelou lesní zvěř. „Nejen hladový rolník umí pod medvědí kožich schovat pušku,” varovali nás. Pobíhal jsem mezi vojáky, ale pořád ne a ne najít Quentina, Jacquese ani Pierra. Po včerejších událostech spojených i se mnou jsem cítil právo znát jejich osud. Ačkoliv mi síly nestačily, přidával jsem do kroku, abych našel kohokoliv, kdo by mi sdělil pravdu. Brzy jsem se dostal až dopředu a i tak měl dost dechu na drzé oslovení důstojníka. „Kde je Quentin? Kde je Jacques a Pierre? Včera jsem s nimi strávil večer, pane, a když začala konverzace pálit, utekl jsem a spatřil vaše muže...” „O těch lumpech,” přerušil mě důstojník, sotva jsem dokončil větu, „nechci už ani slyšet a vy,” pohlédl na mě přísně a přikázal, „nikomu o nich nepovídejte.” „Ale co Pierre? Vždyť ten nic špatného neřekl! Ten přeci nemohl! Trest si nezaslouží!” „Ne,” odpověděl důstojník a tiše dodal, „Pán Bůh už jej však nepotrestá.” V ten moment jako bych zkameněl. Důstojník se ke mně naklonil blíže a pravil: „Mezi vojáky dále zůstat nemohl. Takové případy vůli mužstva lámou jako suchý proutek. Aby jako on byli všichni, to je to poslední, co teď potřebuji. A vy na něho taky zapomeňte. Udělejte to pro ty, kteří tu s vámi jako poslední odolávají vlkům na cestě domů.” Pak se oddálil. Stav mé mysli se v onu chvíli nedal popsat. Bylo to jako zlá nemoc, jež zpomaluje životní funkce a otupuje smysly. Z nedávné minulosti jsem si nedovedl vybavit vůbec nic a hlavou se mi honily jen

chmury kopírující pustou krajinu zalitou šedí. Za chvíli jsem se ocitl zpět mezi vojáky v zadních řadách a tam s pěchotou již opět držel tempo. Náš pochod zastavila vánice. Krajina se ztratila v bílé bouři a my viděli sotva na krok. Usadili jsme se v nedalekých kopcích a postavili tábor. Teď už nám tak příjemně jako včera není. Sedím schoulený v klubíčku a zimou se třesu, že neudržím ani tužku. Nezmrzne? Nepřijdeme o poslední zásoby, jež nás dělí od nelidskosti? Nepovraždí nás během spánku? Ony obavy nás nepřestávají sužovat a smrt je každému z nás blíže a blíže. Nevíme, kdo bude další. Co jsme vyšli z Moskvy, osud této armády leží v cizích rukou. Venku je nějaký povyk. Volají nás.

Poznámka kurátora sbírky: Další zápis tento deník neobsahuje.

Barbora Blechová, 13 let

Sára Sweeney

ZŠ Olomouc, 9. ročník

|Věrku bolí břicho

Stiskla jsem řídítka od kola ještě pevněji.

„Už jenom kousek,“ křikla Justýna, protože kdyby mluvila potichu, přes silný vítr kolem našich uší bych ji neslyšela.

„Tos mi říkala před chvilkou taky,“ odpovídám, prudce se nadechuju, dochází mi síly. Podívám se nalevo. Slunce už zapadalo. Snad stihneme dojet aspoň k městu, než bude tma. Po pár minutách jsem ale slezla z kola a odmítala pokračovat dál v cestě. S tím měla kámoška problém. „Ale pěšky tam nedojdem ani dneska! A nechci, abys nám tady...“

„Co?“ zeptala jsem se. „Abych tady vykrvácela, vid?“

„Dovolíš?“ zašeptala a něžně mi sáhla na pochroumané břicho. Triko jsem měla celé nasáklé krví. „Kdybysme tu aspoň měli ten mobil, nebo něco...“ posteskla jsem si.

„Věrko, fakt je to od sídliště tak kilák, teď to přece nevzdáme.“ Zatnula jsem zuby. Tak jo. Dopadne to dobře. Nejradši bych prostě jela domů a zachumlala se do peřin v mé posteli, což taky udělám, ale asi budu muset potom do nemocnice. Mamka mě tam odveze a půjdu na operaci a bude to dobrý.

Nasedla jsem zpátky na vozidlo. „Jakej je tvůj oblíbenej zážitek ze školky?“ ptala se Justýna za jízdy. To je celá ona. Nevím, jestli jí mám být vděčná, že chce odvést pozornost od mé rány, ale bylo to úplně „random“, jak bych to okomentovala v normální situaci.

„Teď si nemůžu vzpomenout. Školku si moc nepamatuju.“

„No, já jsem tam měla dobrou kamarádku... Ale pak na mě zapomněla. Jo a byl tam jeden kluk, co mě furt honil, myslím jako, že za mnou běhal, a v první třídě mi někdo dával do skříňky takový... Pohlednice, no a pak jsem zjistila, že to byl on – on měl mamku asistentku a ona mohla odemykat skříňky...“ Upřímně jsem vůbec nevěděla, o čem to povídá, a vypadalo to, že

ani ona sama si tím nebyla jistá. V břichu mi tak podivně píchalo... Ta bolest by se dala zvládnout, ale bála jsem se. Co se mi teď děje v poškozených orgánech? Umřu?

„Au,“ zasténala jsem. Málem jsem spadla z kola, ale místo toho to schytala Justy – dopadla jsem na ni a ona na zem. Chytla si za nově odřenou ruku a dál ji neřešila. Místo toho se věnovala mně. „Dojedu do města a od prvního člověka, do kterýho vrazím, si půjčím telefon a zavolám záchranku. Pak rychle přijedu zas k tobě, dobře?“ Moc jsem nevěděla, co mi teď sděluje. Nejdřív jsem se mylně domnívala, že pořád pokračuje v líčení jejích zážitků ze školky. Kývla jsem ale hlavou a sedla si pod strom. I když chodím do mysliveckého kroužku, v tom stavu jsem neměla ani ponětí o jeho druhu. Moje kamarádka odjela pryč a nechala mě tam samotnou. Čekala jsem, než se zase vrátí, ale nepřicházela pěkně dlouhou dobu, a když jsem si uvědomila, že už se úplně setmělo, a já neviděla nic, jen záři světél z nedalekého města, ztratila jsem se pod tíhou svých náramků, náušnic a náhrdelníků a pak jsem se skutečně rozplakala. Neměla jsem ložit na ten plot s ostny. Machrovala jsem. Stačilo Justýnce říct, že tam vylézt nedokážu.

Kateřina Špíralová, 14 let

Viktorie Tůmová
ZŠ Mýto, 8.B

|Cesta domů

V roce 2032 vypukla třetí světová válka. Největší zkázu způsobily jaderné zbraně. V roce 2036 vypustila Amerika atomovou bombu na Evropu! A Evropa udělala to samé! Long story short – celá planeta zahynula... Přežilo jen pár významných lidí, kteří zůstali v protiatomových krytech. V úkrytech žili celých 112 let. Dalo by se říct, že si vybudovali novou civilizaci v podzemí.

Současnost

Eliot, Jasper a Emma byli jedni z dětí v úkrytu pod Kalifornií. Eliot a Emma byli sourozenci, Jasper byl jejich společný kamarád. Emma byla nejstarší, nedávno oslavila 17. narozeniny. Jasper byl o necelý půlrok mladší. Nejmladším z party byl patnáctiletý Eliot. Všichni o nich věděli, že jsou to darebáci.

Společně se před pár měsíci dozvěděli, že už se může chodit po povrchu Země. Všichni tři teď společně stáli před posledním schůdkem žebříku, který vedl na povrch. „Eliote, dělej... nebo nás chytí!“ řekla netrpělivě Emma. Eliot je vážně dobrý v elektronice a dalo by se říct, že dokáže heknout snad úplně všechno. „No jo porád!“ odsekl Eliot a pohrával si s různými dráty. Po chvíli se začal poklop pozvolna otevírat. „No tak jdeme!“ pobízel je Jasper a společnými silami odtlačili zatuhlé víko.

Pusy jim zůstaly otevřené dokořán. Obloha byla bledě modrá, jenže mraky měly fosforově růžovou bravu. Na trávě byly květiny, které ani jeden z nich neznal z knih, jež měli doma pod zemí.

„No ty vol...“

„Hej!“ přerušil Eliota Jasper.

„To je hustý!“

„No to teda!“

„Hej, nenechte se unést, musíme pohnout, než si někdo všimne, že jsme pryč!“ řekla našťavaně Emma a začala utíkat. „Tak pojďte, saláti!“ Oba kluci vyběhli za ní, a tak započala jejich cesta.

Po třech dnech bloudění už byli vyčerpaní. Jasper si sedl na rozpadávající se kmen stromu. „Tak a dál fakt nejdu! Tady to dneska zalomíme!“ Emma a Eliot se zhroutili do listí. Batohy s jídlem a pitím odhodili vedle sebe. „Ah, díky bohu!“ řekli oba naráz. „Jste si jistí, že nemáte telepatii, nebo tak něco?“ zeptal se Jasper a všichni se začali smát.

„Připomeňte mi, proč tu vůbec jsme,“ vybídla kluky Emma a protahovala si nohy. „Protože rodiče říkali, že naši pra-pra-pra-pra rodiče žili ve městě, které se jmenovalo New York. Byl to jejich domov... A kdo ví, třeba by se mohl jednou stát i tím naším,“ odpověděl Eliot. „Pokud vůbec bude ještě stát,“ ušklíbl se Jasper. „Hey,“ urazil se Eliot.

Vypadalo to, že se kluci na místě porvou, ale vtom zaslechli šramot, který vycházel ze křoví. „Co to krucinál bylo?!“ „Nevím.“ „Neperte se, blbci,“ zpražila je Emma a vzala si do ruky kapesní nůž. Jasper sebral větší větev a Eliot se skryl za ně. „Eliote... šťouchni do toho,“ vybídla bratra Emma. „No to ani náhodou!“ odpověděl, ale když viděl Emmy výraz, protočil oči a přiblížil se k místu, odkud vycházel zvuk. Po chvíli otálení šťouchl do zeleného křoví. Úlekem vyskočil, když se ozvalo zlé zavrčení. Ze křoví cosi vyběhlo. „Uááááááá,“ zakřičeli všichni.

Jasper se vzpamatoval jako první. „Vždyť je to jenom pes. Alespoň myslím,“ řekl a podíval se na zvláštní stvoření před sebou. Byl to pes s kočičíma očima a žraločím ocasem, který se prudce vrtěl. Emma a Eliot se konečně také sebrali.

„Awww – to je tak roztomilé,“ rozplývala se Emma. „Já tomu nevěřím,“ odsekl Eliot. Jasper se sklonil a snažil se tvora opatrně zvednout. Stvoření zabručelo a nechalo se. „Vypadá to, že je to kluk!“ „Necháme si ho!“ „Souhlasím!“ „COŽE? JSTE NA HLAVU? Však nás všechny sežere ve spánku!“ „Ale neblbni,“ řekla Emma. „Fajn, ale jestli kvůli němu zhebne... vaše chyba!“ Emma i Jasper jen protočili oči.

„Navrhují jméno Koule, protože je tlustej.“ „Hej, to je zlý, bude to...“ „Budeme mu říkat Miky.“ „No dobře,“ zamumlali oba kluci.

Ten večer zůstali u potůčku, který měl fosforově zelenou barvu a v noci svítil. Eliot se od Mikyho držel dál a občas si pro sebe zamumlal něco jako bestie nebo obludka. Druhý den se sbalili a šli dál.

Putovali asi měsíc a setkali se se spoustou nových věcí, třeba s mluvícími borůvkami, chodícími rybami nebo s mlhou vzpomínek, tak jí alespoň říkali. Miky se stal pomalu součástí party. Dokonce i Eliot ho začal brát na vědomí.

Eliot, Jasper i Emma byli zase celý den na nohou. Cesta je vedla přes zapomenutou a v terénu už téměř nerozpoznatelnou vesnici, pak šli přes louky a pole. Odpoledne už byli na pokraji sil. „Jauvajs, už mě bolí nohy,“ řekla Emma. „To dáš,“ odpověděl Jasper. „No, prosím tě.“ „Nepros a pojď!“ Ti dva se zase začali hádat.

„Hej, koukejte,“ ukázala Emma na něco v dálce. „Co to je?“ Když se to přiblížilo, tak to okamžitě poznali všichni. Byla to horda lidí, kteří ovšem nevypadali úplně tak jako lidé. Připomínali spíš zombie. „Myslíte, že přežili ten výbuch a zmutovali?“ „Jak mohli přežít tak dlouho?“ „Musíme utéct! Rychle!“ Chňapli Mikyho a běželi pryč.

„Sakra, sakra, sakra.“ Běželi asi deset minut, než si uvědomili, že je něco teleportovalo na jiné místo. „Co to bylo?“ Když se otočili, viděli za sebou velké město. „Bože můj!“ vykřikl Eliot. „Nikde ty zombie nevidím!“ pronesla s úlevou Emma. „Lidi,“ snažil se Jasper upoutat pozornost ostatních a ukázal na obří značku, na které stálo New York City!

„To si děláš srandu!“ „Ne!“ „Zvládli jsme to,“ zašeptala Emma. „Jsme tu,“ šeptali i kluci. „Tak rychle, pojďte, než nás najdou ta stvoření!“ „Naše cesta domů se blíží k cíli,“ pronesl Jasper a všichni tři vykročili vpřed. Miky se k nim s malým štěkutím přidal.

Stela Spěváčková, 15 let

Magda Štochlová
G+SOS Rokycany, tercie

|Cesta domů

Vzbudím se. První, co vidím, je bílá plachta mého stanu. Chvilí přemýšlím, co mě vzbudilo, a pak na to přijdu. Někdo šeptal moje jméno. „Vstávej!“ ozve se znovu hlas mého vedoucího a jsem nucena vysoukat se z toho úžasné teplého spacáku a vyrazit do chladné letní noci.

Pokyny zněly jasně: „Obleč se, vezmi si čelovku a zavaž si oči.“ A tak jdu, nevím, kam ani kdo mě vede, a najednou sedím v autě společně s dalšími dvěma účastníky našeho tábora. Vedoucí začne vysvětlovat: „Máte výsadek. Až vás vysadím z auta, počkáte, než odjedu, a až potom si smíte rozvázat oči. Vaším úkolem je vrátit se zase zpět do tábora bez použití mapy.“ Vyschlo mi v puse. Jak si můžou myslet, že tohle zvládneme? Nic však nahlas neřeknu. Vystoupíme z auta, uslyšíme zvuk vzdalujícího se motoru a usoudíme, že už si můžeme sundat šátky z očí.

Byla to temná noc. Radši jsem klukům ani neřekla, že mám strach ze tmy. Pavel, nejstarší z nás, se ujal vedení. „Protože jsme na silnici, měli bysme najít alespoň nějakou ceduli.“ Chvilí se rozhlížíme a pak najednou Oskar, druhý z mých společníků, vykřikne, až sebou cuknu. „Tamhle je!“ „Neřvi! Ještě nás někdo zavolá policajty,“ okřikne ho Pavel a jako první se vydá směrem, kam Oskar ukázal.

„Zbiroh čtyři kilometry,“ přečtu nahlas. To bylo v pohodě. Od Zbiroha už je to do našeho tábořiště, jen co by kamenem dohodil. Vydáme se směrem, který ukazuje značka, když najednou Pavel zakřičí: „Auto! Do příkopu!“ Strhne mě s sebou, divže mi nezlomí ruku. Kolem nás prosvíští auto a my můžeme konečně vylézt. Tohle bude ještě dlouhá noc.

Cestou do Zbiroha kolem nás projela další tři auta. Pokaždé jsme skočili do příkopu a já se bála, že si nás někdo všimne a zastaví. Naštěstí se tak nestalo a nyní stojíme před značkou označující Zbiroh. Ne že by to bylo něco uklidňujícího. Ve městě je víc lidí a i větší šance, že si nás někdo všimne.

Procházíme temnými i ostře osvětlenými ulicemi. Zrovna se chystáme zabočit, když najednou z vedlejšího domu vyběhne pes. Chystám se zdrhat, ale pak mi dojde, že je vlastně za plotem. „Klídek, Prcku, nestresuj se tolik,“ zasměje se Oskar a mně dojde, že jsem musela docela nahlas vyjeknout. Nasupeně od něj odvrátím pohled a rozhodnu se poznámku přejít.

Začíná to být docela únavné. Už mě vytáčí i pravidelnost vlastních kroků. Pravá, levá, pravá, levá. Vztekle odkopnu z cesty kamínek. A zase. Pravá, levá, pravá, levá. Kouknu se na hodinky, ale zjistím, že jsem je nechala ve stanu. Když jsem odcházela, nenapadlo mě, že bych je mohla potřebovat. Odhadovala jsem, že musí být už po půl třetí v noci. Ach jo. Ráno mě z postele nevytáhne ani ledová voda. Teda pokud se stihneme do rána vrátit. Zbiroh už je za námi. Měla bych to tu poznávat, jelikož jsme tudy šli před týdnem na výlet. Jenže v noci, když je tma a ani hvězdy pořádně nesvítí, všechno vypadá jinak.

Z mých úvah mě probudí Pavlova otázka: „Poznáváš to tady?“ „Ne,“ přiznávám, „a to mě děsí.“ „Tady jsme přece před týdnem hráli Klíště, jak jsem ho pak ztratil,“ odpoví mi. Zamumlám něco nesrozumitelného. Cítla jsem se jako malá holka, kterou musejí utěšovat, protože se jí stýská po mamince. Ale jeho slova mě docela uklidnila. Alespoň někdo z nás ví, kde jsme.

Klíží se mi oči. Musím vymyslet něco, co mě rozptýlí. Pro sebe jsem si nejdřív odříkala všechny básničky, co znám, a pak jsem si začala, taky v duchu, projíždět táborový zpěvník. Rozhlédnu se a srdce mi poskočí radostí, když poznám vesnici, která se nachází zhruba kilometr od našeho tábořiště. Moje nervy se konečně trochu uklidní a já se začnu těšit do svého spacáku.

Ještě ale není vyhráno, závěrečný úsek cesty vede po silnici, která je v tomto místě obklopena hustým lesem. Není nic vidět. Několikrát málem spadnu do příkopu. Tma není můj kamarád, takhle moc jsem se asi ještě nebála. Zakázala jsem svojí mysli představovat si v tom ničem, co jsem viděla, velké postavy ze železa, neznámé tvory v mantiích nebo jiné děsivé postavy z mých oblíbených knih, ale nešlo to. Jasně jsem slyšela tlukot svého srdce. Naštěstí to trvalo jen pár minut, než jsme vyšli z lesa.

Zahame na pěšinu směřující k táboru. Zrychlím, až mi kluci málem nestačí, a najednou spatřím mezi stromy bílé plachty našich stanů. Zvládli jsme to.

Michaela Böhmová, 13 let

Lucie Štěpánka Hlavatá
ZŠ Strašice, 7. ročník

|Cesta domů

Byl podzimní studený den a já šla domů ze školy. Už jsem si myslela, že ten den nemůže být horší. Mýlila jsem se. Začalo pršet. Neměla jsem deštník, jen slabou mikinu s kapucí, a doufala, že jsou moje sluchátka vodotěsná. Bohužel nebyla. Už teď jsem ta „divná holka“ a v promočené mikině s kapucí a s rozteklým make-upem na tváři budu nejspíš ještě více.

Procházela jsem okolo autobusové zastávky a přála si, aby tam nikdo nebyl. A samozřejmě mi štěstí nepřálo. Měla jsem v plánu kolem bez jakékoli konverzace jen projít. To u mě asi neexistuje, jak vidím. V klidu jsem procházela, ale najednou mě jeden chlapec zastavil. Podíval se mi do tváře a začal se smát. Hned jsem od něj odešla. „Hej! Promiň za ten smích. Dáme cígo?“ zavolal na mě po chvílce. Hm, zajímavý způsob, jak se omluvit. „Ne díky, nekouřím. A ty bys taky neměl, můžeš na to umřít,“ odpověděla jsem mu. Nekouřím a nehodlám s tím začít, ať se děje cokoli. „Tak aspoň číslo mi dej! Nebo víš co, jdu za tebou. Kašlu na bus, ten jede i pozdějš,“ řekl a rozběhl se za mnou. Počkala jsem, až ke mně doběhne. Poté mi řekl, že mě chce doprovodit domů. Několikrát se mě zeptal, jestli opravdu nechci cigaretu, že prý s tím stejně jednou začnu. Nevěřím mu, neznám ho, ale už teď mi přijde úžasný. Povídáme si o všem, ale z nějakého důvodu mi nechce říct své jméno. Zrovna to důležité. Rozumíme si opravdu hodně. Je jako já, ale přesto nemá chybu.

Došli jsme k mému domu. „Tak tady bydlím,“ odpověděla jsem mu. „Já vím. Víím o tobě vše. Jsme jeden člověk,“ opověděl mi. Nechápu, o čem to mluví. Myslí to asi tak, že si hodně rozumíme. „Haha, to jo. Myslím si to taky. Jsme fakt jako jeden člověk,“ řekla jsem mu, ale netvářil se, jako by si myslel totéž. „Ale ne, Štěpi, tak to nemyslím, ale tobě to doufám brzo dojde a pochopíš to.“

Otočila jsem se, že odemknu, a když jsem se otočila zpět, nebyl tam. Myslela jsem si, že jen rychle utekl. O čem to mluvil?

Doma jsem nad tím přemýšlela. Co když jsem si povídala sama se sebou? Vlastně to dává smysl. On byl vším, čím jsem chtěla být. Jsem ta „divná holka“, která si povídá sama se sebou. Pak jsem si uvědomila, že je to možná v pořádku. Někdy potřebujeme slyšet svůj vnitřní hlas. Nakonec jsme to my sami, kdo nás nejlépe chápe. Otřela jsem zbytky rozteklého make-upu a uvědomila si, že i ta nejdeštivější cesta domů může končit s jasnějším pohledem na svět.

Gabriel Wagner, 16 let

Marie Abruhamová
G+SOS Rokycany, tercie

|Cesta domů

„Pětka? Pětka?! Já dostala pětku? Však jsem se učila, proč? ” Crrr...!

Hlasitý zvuk školního zvonku mě vytrhl z myšlenek na pokažený test z matematiky.

„Alespoň už je čas na oběd,“ řekla jsem si, když jsem vycházela ze třídy. Náhle jsem splynula v moři studentů, kteří se jako příliv hrnuli do jídelny. Chuť k jídlu mě přešla dostatečně rychle, abych se mohla odtrhnout od proudu a zamířit ke skříňkám. Oblékla jsem si kabát, přezula se a šla rovnou ke vchodu. I přes mírný svit slunce byl venku štiplavý chlad. Lehce jsem se otrásla a pokračovala směrem na autobusové nádraží. Krásu podzimu, kterou jsem obvykle po cestě obdivovala, zastínily myšlenky na z většiny červeně popsaný papír v mé aktovce. Samotná známka mě netrápila tolik jako nespočet možných reakcí rodičů, až ji uvidí. Nemohla jsem si pomoci a neustále jsem si v hlavě přehrávala, jak to asi vezmou. Budou naštvaní? Zklamání? Bude jim to snad jedno? Nebo budou pobavení mojí hloupostí? Nevzpomínám si, kdy přesně jsem došla na nádraží, ale z dále se ke mně blížil autobus. Se správným číslem a konečnou destinací. Nastoupila jsem, zaplatila a sedla si na zadní sedadlo. Z kapsy u kalhot jsem neohrabaně vytáhla mobil se zamotanými sluchátky a pustila si hudbu přímo do uší. Neřítomně jsem zvýšila hlasitost nad mojí normální mez v chabém pokusu utišit mé myšlenky.

Cestu domů jsem znala jako své boty; každou zatáčku, zastávku i to, kolik lidí kde vystupuje, jsem měla zapamatované. Proto jsem si dovolila propadnout do říše snů. Vždy jsem se spoléhala na svou intuici, kdy se vzbudit. Také mě nikdy nezklamala, dokud...Pomalů se mi otevřely oči. Už už se mi chtěly znovu zavřít, ale něco jim zabránilo. Všimla jsem si totiž, že krajina kolem autobusu se značně lišila od té, na kterou jsem byla zvyklá. V panice jsem pohlédla na rozpis zastávek, které zbývaly. Přejela jsem o dvě stani-

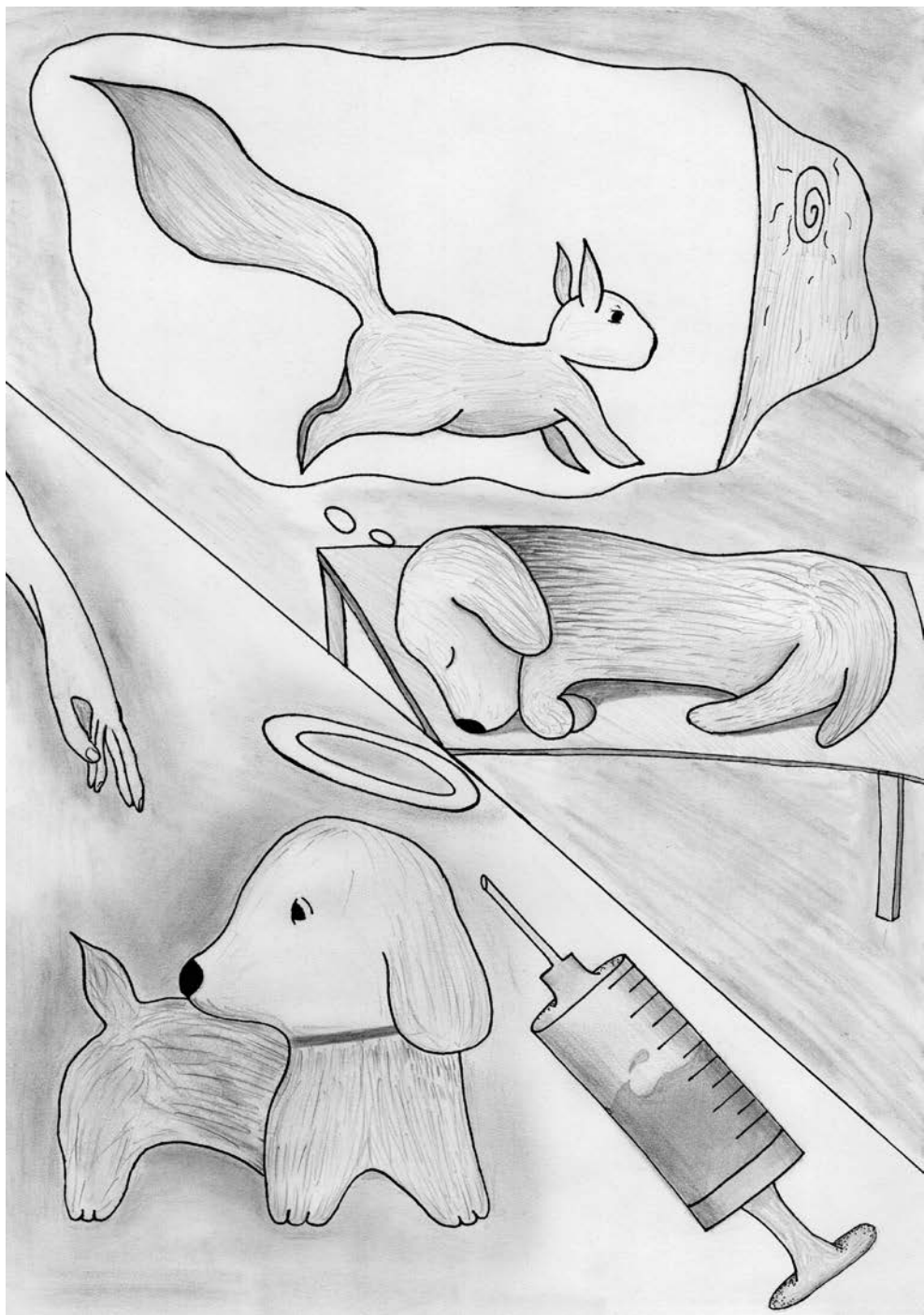
ce. Hned na té další jsem vystoupila a rozhlédla se kolem sebe. Byla jsem ve vesnici vedle té mé, vzdálené kolem čtyř kilometrů. „Hezky já...“ odfrkla jsem. Nezbyvalo mi nic jiného než se vydat po nerovné cestě zpátky.

Krok za krokem jsem se blížila k domovu.

Krok za krokem jsem se blížila k nevyhnutelné konverzaci s rodiči.

Krok za krokem jsem se blížila k nekonečnému hustění učiva, které jsme se ani ne – učili, do mé hlavy, aby mi to „pomohlo“ a „vysvětlilo“, co bylo špatně. Podobný řetěz myšlenek mě doprovázel až před dům. Nádech. Výdech. Otevřela jsem dveře. Hned u vchodu mě uvítala mamka s hřejivým úsměvem na tváři, který mi však připadal jako posměšný úšklebek. Až poté, co jsem si odložila aktovku s kabátem, se mě zeptala: „Tak co?“ Věděla jsem, na co se ptá, chtěla vědět, jak jsem přišla k takové známce. Co jiného? Žádné ahoj ani jak bylo ve škole ji teď nezajímalo. „Nic,“ zabručela jsem nazpátek a šla rovnou do pokoje. Dveřmi jsem nepráskla, přestože jsem chtěla. Místo toho jsem si sedla na židli u stolu a tvářila se stejně kysele, jako kdybych snědla celý citron. Po chvilce trucování se ve dveřích znovu objevila mamka. Tentokrát jsem usoudila, že zatloukání nikam nevede, a otráveně jí podala opravený test. Poté jsem mlčky čekala, co přijde dál. Při prohlížení testu pozvedla obočí a pohlédla zpátky na mě. „Já se učila,“ bránila jsem se tiše, ale jediná odpověď bylo nepřítomné hm. Hm. Super. Pozorovala jsem, jak odchází i s testem, jen aby se po chvíli vrátila s knihou matematiky pro střední školy. Položila ji na stůl, pohládila mě po zádech a odešla. Sluneční svit byl dávno nahrazen třpytem hvězd, když jsem konečně dočetla kapitolu, ze které jsme psali test. Zavřela jsem tu pekelnou knihu takovou silou, že se nádobí od večeře zachvělo a rozezvučelo. Oddechla jsem si, pohlédla na papír plný zápisků a na skoro vypsané pero vedle něj: „Mám hotovo.“

Lucie Vaníková, 15 let

Adéla Kalčicová

G+SOS Rokycany, septima

|Poslední cesta domů

Konečně odcházíme domů. Nohy už mi stáří neslouží, záda se prohýbají, a když mi Malá dává pusku na čumák, vidím stěží její modré kulaté oči. Dlouhá doba uběhla, co je tu s námi. Je vlastně docela velká, ale páníček jí říká Malá už od doby, co ji přinesli jako malé klubičko. Mám ji ze všech nejradši. Pokaždé, když ráno odchází, přinese mi šunku od snídaně, podrbe mě za uchem se slovy *neboj, za chvíli budu zase zpátky* a pozoruje, jak na ni vrtím ocasem. Vždy se celá rozzáří. Občas se se mnou dál mazlí, někdy pospíchá, jednou dokonce zapoměla i na moji šunku, to jsem s ní pak odpoledne nemluvil a musel jsem si ji z koše vyhrabat poctivě sám.

Seděla přede mnou, hladila mě po hlavě a občas jí po tváři utekla slza. Nohy mě dnes vůbec neposlouchaly, musel mě na stůl donést páníček. Místností občas proniklo mé nepatrné funění, ale jinak bylo ticho. Přerušil ho doktor, který z kovové misky vyndal injekci a párkrát do ní ťukl prstem. Malá tiskla hlavu k mému čumáku a jemně šeptala, jako by mě utěšovala. Cítil jsem se vyčerpaně, jako kdybych celý den honil po zahradě veverky. I když jsem nechtěl, víčka mi ztěžkla a dále jsem je neudržel.

V ten moment se svět změnil. Jako kdybych spal celé věky, přitom jsem se vzbudil v ten samý okamžik. Nic mě nebolelo, vzduch byl jemnější než kdy předtím. Necítil jsem Malou, páníčka ani chlad kovového stolu. Jako kdybych se tím vzduchem sám stal, ale pořád jsem všechno viděl.

Malá byla schoulená na bobku a její vzlyky pronikaly tichou místností. Seskočil jsem ze stolu a pokusil se protáhnout pod její loket, jak jsem to dělal vždycky, když byla smutná. Ale tentokrát se nic nestalo. Ani se nepohnula. Zapískal jsem, ale nic se nezměnilo. Musí na mě být našťvaná. Ignorovala mé pískání, jen když jsem snědl ty buchty, co zůstávaly odkryté na lince, nebo když jsem utekl v lese a dlouho se nevracel. Chtěl sem jí skočit do klína a olízat celou tvář, ale zvedla se a společně s páníčkem mířila ke

dveřím. Úplně na mě zapomněli, klidně by mě tam nechali, kdybych je ne-následoval.

Stejně tak bezohledně a bez zájmu nastoupili do auta. Malá mi ani nenechala místo na sedačce vedle sebe a hodila si tam mikinu. Nechápal jsem, co tak špatného jsem provedl. Proč jsou na mě tak naštvaní? Když se auto rozjelo, Malá se dala do hlasitého pláče. Slzy si utírala rukávem trika, ale stále se ohlížela zpět. Co tam vidí? Vůbec si mě nevšímá. Nikdy jsem ji nechtěl vidět takhle smutnou, určitě jsem musel udělat něco hrozného, ale co? Chci se k ní přitulit, dát jí najevo, že tu jsem, že ji nikdy neopustím, ale něco je jinak. Každý pokus se jí dotknout byl jako hladit prázdný vzduch.

Když jsme dorazili domů a já vyskočil z auta, všechno působilo podivně vzdáleně. Páníček s Malou kráčeli ke dveřím, aniž by mi věnovali pohled. Šel jsem za nimi a čekal, že se ohlédnou, kde jsem, že otevrou dveře a zavolají mě dovnitř jako vždycky. Ale nic.

Udělal jsem pár kroků k prahu a najednou jsem pocítil, jak se něco mění. Ten známý svět kolem začínal slábnout, vzduch byl lehký, skoro nehmotný. Malá se ohlédla a já naposledy viděl její tvář, kterou jsem vždy tak rád doma vítal. Všechno se rozplývalo, zvuky se stávaly vzdálenějšími, až z nich zbylo jen jemné šustění větru. Pociťoval jsem zvláštní klid, který mě pomalu objímal. Zůstal jsem stát u dveří a nechal svět kolem jemně vyblednout, jako by mě vzduch sám do sebe vtáhl. Přál jsem si tu s ní zůstat navždy.

Emma Novotná, 14 let

Šárka Bardounová
G+SOS Rokycany, 1.B

|Labyrint

Nohy se mi pletou, srdce divoce buší v hrudi, oči se samou únavou zavírají. A já i tak běžím dál, krůček po krůčku se snažím vymotat ven z labyrintu.

Zakopávám, padám, vstávám a zase padám. Ale nezastavuji. Na to mám příliš velký strach. Slyším výkřiky, o nichž si až zpětně uvědomuji, že jsou mé vlastní. Zvuk kroků, rozléhajících se prázdnotou, nepochází od nikoho jiného než ode mě, a i přesto se před ním snažím utéct.

Marně.

Točím se v kruzích, ztrácím kontrolu a přehled. Zvládám jen přemýšlet nad tím, kde to jsem.

Co je toto za prokleté místo?

Vítejte v nejtemnějších koutech lidské mysli, odkud se snažím najít cestu zpět domů.

Ve tmě se zamihotá světlo, zprvu připomíná plamen svíčky tančící ve větru. Čím déle se na něj dívám, tím zřetelnější jsou jeho obrysy. Rozechvělé částičky se postupně mění v postavu.

Zvedne hlavu a věnuje mi dlouhý pohled. Po chvíli se otočí zády a svižně vykročí vpřed. Rozhodnu se ji následovat. Chovám si představu, leč krajně zoufalou, a doufám, že mě dovede k něčemu dobrému.

Najednou se mi nohy smýkají v prachu, klopýtám po šterkové cestě vstříc zapadajícímu slunci.

„Počkej!“ volám na neznámou osobu, která pomalu mizí za obzorem, jež již záře se mísí se zlatavými paprsky.

„Ona na tebe nemůže čekat,“ pronese tenký hlásek. „Jsi to ty, kdo musí jít rychleji.“ Zastavím a začnu se vyděšeně otáčet. Rozhlížím se, mhouřím oči, usilovně mrkám. Ale nikoho nevidím.

„Tady dole,“ ozve se a někdo mě zatahá za ruku.

Po mém boku stojí dívka. Není malá, není velká, hubená ani tlustá. Krátké rusé vlasy jí rámují bledou tvář se špičatou bradou a velkýma očima. Nepokrytě na mě zírá, studuje každou jizvu i čerstvé šrámy, které mi brázdí tvář a odhalené paže.

„Omlouvám se,“ vypadne ze mě. Dívka však jen našpulí rty. „Omlouvám se,“ pokračuji, „že jsem nás sem dostala. Že jsem nám nesplnila sny. Omlouvám se, že jsem nás ztratila.“

„To je v pořádku,“ pokývne mé mladší já hlavou. „Spousta z toho byly hlouposti. S některými sny už nic neuděláš,“ pokrčí potom ramený. „Ale s tím, že jsi nás ztratila, že jsi zabloudila po cestě domů, něco udělat můžeš. Vlastně přímo musíš.“

Hruď se mi sevře při pomyslení na to, že přede mnou stojí človíček, kterým jsem bývala, dvanáctiletá dívka s nevinným pohledem, a v srdci má mnohem víc odvahy, než bych v sobě dokázala nashromáždit za posledních několik měsíců.

„A co bych měla dělat?“

„Prostě jdi dál. Sleduj cestu, ona tě někam dovede.“

„Domů?“ zeptám se s nadějí v hlase.

„Když se nebudeš ohlížet za minulostí a do rána přejdeš Les temnoty, dostaneš se domů,“ potvrdí mi.

Než se stihnu zeptat, co mě v tomto lese čeká, mé mladší já pohodí vlasy a rozběhne se pryč.

Už se chci otočit, když si vzpomenu, co mi kladla na srdce.

Neohlížej se, jen tak dojdeš domů.

Slunce zapadlo, barevné linky, které po sobě zanechalo na obloze, vybledly. Svět se zahalil do hávu šera. A já uháním dál.

Docházejí mi síly, píchání v boku s každým krokem zesiluje.

„Stůj!“ protne noční klid výkřik. Prudce zabrzdím a vyčerpáním, jež mě během okamžiku přemůže, téměř padnu k zemi.

„Nezvládneš to. Nikdy tam nedojdeš včas,“ našeptává mi tajemný cizí hlas. Nebo... není cizí?

„Kdo jsi?“ zeptám se roztřeseně do tmy.

„Mám tělo člověka, však duši prohnílou tak, že lidská být nemůže. Jsem zklamání, selhání, které nabylo tvaru. Jsem ty.“

„Ne!“ zvolám a rozběhnu se vpřed, odmítám otočit hlavu, byť jen o milimetr. Jsem tak blízko, slyším šumění větví borovic, cítím jejich nezaměnitelnou vůni. Les temnoty na mě už netrpělivě čeká.

Nesmím se ohlédnout.

„Nedokážeš to!“ pronásleduje mě můj vlastní hlas, zkreslený vzdáleností.

„Nejsi dost dobrá! Jen zklameš!“ přidávají se další podtóny, dokud nevznikne podivný chór, jehož nelibý zpěv je jediné, co slyším. Jeho ozvěna mi zní v uších, i když mi pod nohama zakřupou první větvičky. Jsem tu, v Lese temnoty.

Další krok udělám do prázdna. A padám. Chci křičet, ale nemůžu, jen bezhlesně otevírám ústa. Vlasy se mi cuchají kolem hlavy, přivírám víčka proti poryvům ledového větru.

A pak to všechno najednou ustane.

Tvrdě dopadnu zpět na poddajnou lesní půdu.

Pomalů si kleknu, zjišťuji, zda jsem si neublížila. Nic. Jsem naprosto v pořádku.

„Pomoc!“ ozve se mi za zády. „Pomoc!“

Znám ten hlas. Láme mi srdce slyšet zoufalství v něm. Výkřiky však vycházejí z minulosti, kam se nesmím ohlížet.

Zvednu se a rozběhnu se dál po klikaté pěšině. Volání neustává, naopak sílí.

V Lese temnoty mě čekají mé největší strachy. A já se skrze ně musím probíjet domů.

„Kdy už tohle skončí?“ zakřičím, když nářky neutichají.

Ony však najednou zcela vymizí. Stromy prořádnou. Les temnoty mě pouští ze svých spárů.

Vyklopýtám z houští, padnu na záda do lučního kvítí.

Svíta, stihla jsem to. Tak proč nejsem doma?

Zvednu se na loktech a začnu se rozhlížet. Nikde nic. Až na... zrcadlo.

Dokulhám k němu, bez dechu do něj pohlédnu.

Vidím v něm dospělou dívku se šrámy nejen na tváři a rukou, ale i na duši. Vidím bojovnici, která své bitvy nevzdala, bojovala do posledního dechu. Vidím, jak jí někdo pokládá dlaň na rameno a pyšně pokyvuje hlavou. Vidím, jak ji někdo jiný se smíchem bere do náruče.

Když zvednu ruku, abych si utřela slzu, která se mi kutálí po tváři, děvče v zrcadle udělá stejný pohyb. Dojde mi to.

Ta dívka jsem já. A konečně jsem doma, s klidem v duši a svými milovanými po boku.

Je dobojováno. Zvítězila jsem.

Anna Růžičková, 18 let

Anna Růžičková

G+SOS Rokycany, septima

Já se vrátím... slibuji

Řítím se vpřed. Snowboard jako kdyby mi přirostl k nohám. Sjezdovka rychlostí blesku mizí za mnou. Zrychlují. Prkno už skoro neovládám. Stále držím balanc. Aaaa! Bác! Zapadnu do sněhu. Jenom hlava mi zůstala trčet nad sněhovou pokrývkou. Cítím chlad, srdce mě ale hřeje. Kolem taje sních. Pusu mám od ucha k uchu a snad nikdy jsem nebyla šťastnější. Tady je mi dobře. Tady jsem konečně sama sebou. Už se nechci vrátit do toho začouzeného města. Proč to nemůže takhle zůstat? Proč musím „domů“?

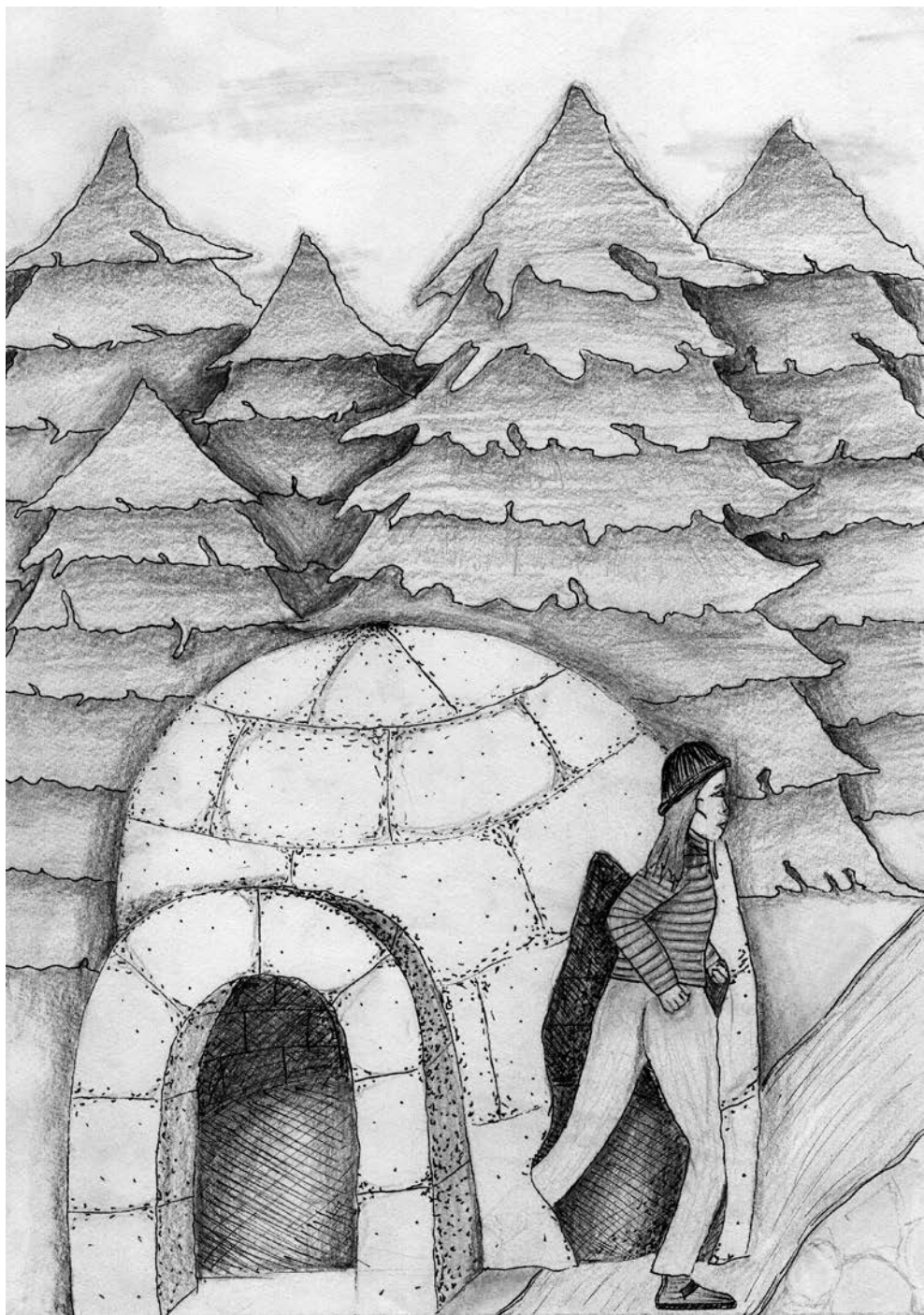
Balím se. Snowboard do fusaku a zbytek do kufru. Jako by tělo fungovalo na setrvačnost. Hlava ani nechce zavřít ten pokoj, ale ruce vědí, že musí. Je to tak správné. Ukápně mi slza. „Pospěš si!“ zaslechnu z konce chodby. „Už běžím, sakra.“ Nepříjemně se odvrátím a ve vzteku popadnu svoje věci. Převládá ve mně smutek, ale zároveň i nenávist. Nepoznávám se. Proč musím pryč? Já tu chci zůstat. Vylezu ven před chatu a vidím, jak za mrakem na mě zírá Sněžka. Vysmívá se mi do přímo do obličeje. „Hernajs, zalez!“ Už jsem našťvaná i na ni. A nejenom na ni, nenávidím celé tohle nádherné místo. Miluji ho tak moc, že mi vlastně vadí. Jsem zmatená. Nechápu ani sama sebe. Další slza mi stéká po tváři. Tohle mi bude chybět. Kruci. Mrsknu kufr do auta a dřepnu si dozadu. „Ty nejdeš vedle mě?“ už se mě ptá táta. „Ne,“ odseknu a ani se nehnu. Stydím se za sebe, že se k němu takhle chovám, ale nechci, aby viděl, jak mi tečou slzy. Auto se rozjede a mně rozhodně není lépe. Poslední pohled a mé milované Krkonoše zmizí v dáli. „Já se vrátím... slibuji,“ pošeptám jim při pohledu z okýnka. Můj zrak se již obrátí směrem k silnici. „Jak se těšíš domů?“ spustí tatínek. To už bylo opravdu moc. „Sakra, já přeci nejedu domů, tady je můj domov.“ Na to už neměl odpověď. Bylo mu to líto. Přehnal jsem to. „Ale já to tak nemyslela,“ snažila jsem se urovnat situaci. Nepomohlo to. Neměl ani chuť mi odpovědět. Nedivím se mu. Mrzelo mě to a jeho očividně taky. Následovala dlouhá odmlka. „Ále

myslela a já ti to nevyčítám, ale nemusela jsi na mě být taková, šlo to říct i jinak.“ Já vím, promiň,“ odpověděla jsem se sklopenou hlavou...

O 6 let později...

Řítím se vpřed. Pravidla silničního provozu jsou mi momentálně cizí. Stříhám zatáčky hlava nehlava. Ty hory jsou jako magnet. Čím blíž jsem k nim, tím rychleji jedu. Už tam skoro budu. Cítím to v kostech. Nohy se mi chvějí. Jsem snad nervózní? Ani ne. Přesně vím, jaké to bude. Je to tady. Sněžka na mě vykoukne za zatáčkou. To je ona. „Zdravím. Jsem tu, jak jsem slíbila!“ vykřiknu. Zdálo se mi, jako kdyby mi kývla na pozdrav. V očích se mi rozsvítí plamínek štěstí. Jako kdyby mi roztálo šest let zamrzlé srdce. Krev mi najednou začala hřát v žilách. Je to jiné. Úplně jiný pocit, než jsem si vysnila. Silnější. Nepopsatelný. Přistihnu se, že se nevěnuji řízení. Cítím, že jsem to zase já. Zase ta dvanáctiletá holka, co má pusku od ucha k uchu. „Odbočte vpravo,“ ozve se z navigace. Poslechnu rozkaz a už to vidím. To je ono – moje nová chalupa. Zaparkuji a vyletím z auta jako neřízená střela. Rozběhnu se a skáču. Zapadnu do obrovské závěje sněhu a už mi zase kouká jenom hlava. Cítím chlad, ale u srdce mě hřeje. V žilách mi proudí horká krev. Nic se nezměnilo. Jsem konečně tady. Jsem doma.

Barbora Hajičová, 14 let

Eva Karolína Kratochvílová
ZŠ Strašice, 8.ročník

|Cesta domů

Jaký to krásný den. Cítím se teple. Jako za horkého letního dne, když se opaluji na balkoně.

Ptáčci švitoří a mně je dobře. Jenže tohle je jistojistě pouhá iluze. Vím to. *Co je tedy za roční období?* Nemůžu si vzpomenout.

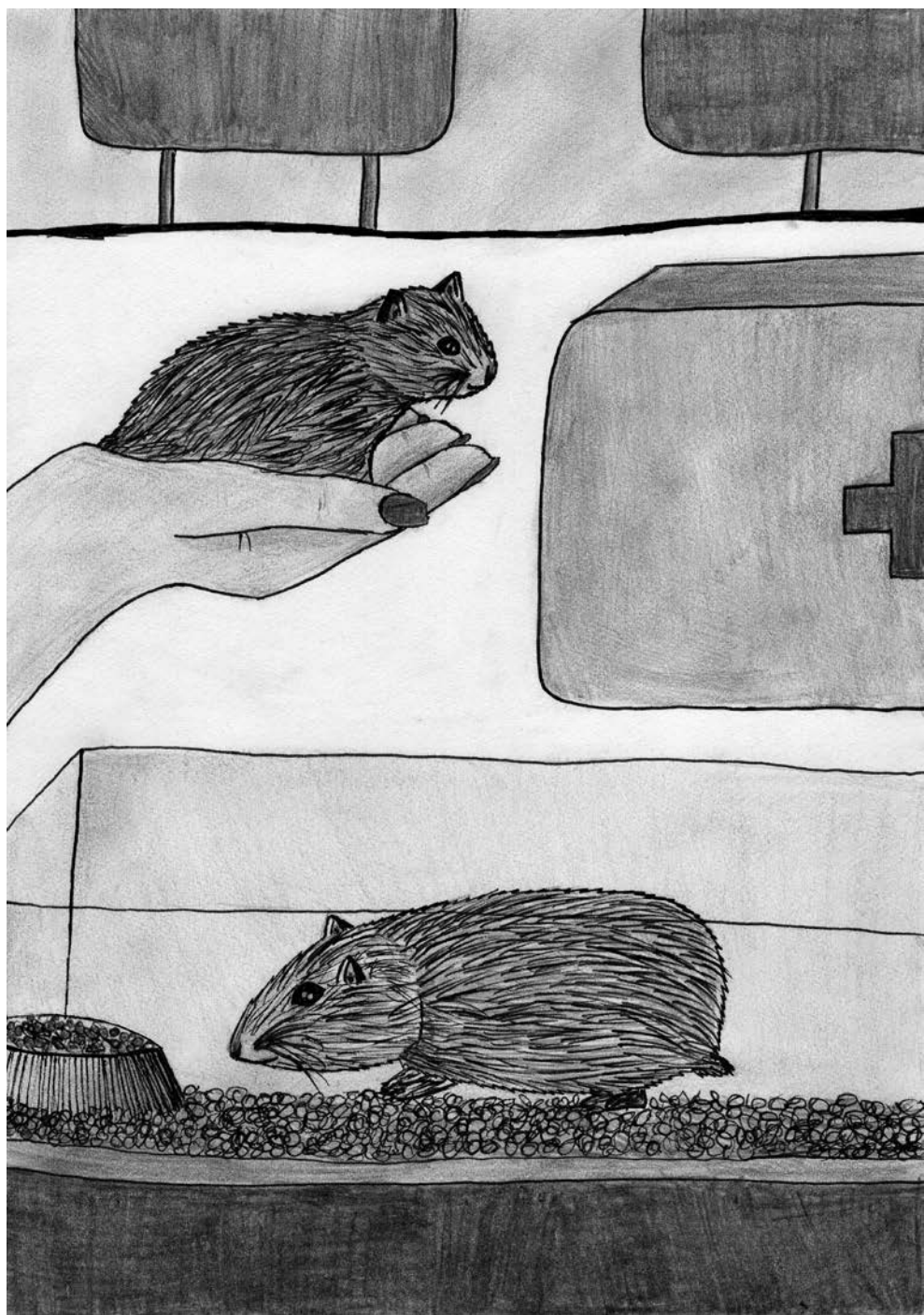
Někde ležím. *Kde to jsem?* Nemohu otevřít oči. *Tohle není má postel. Čí tedy je?* Promítají se mi nejasné obrazy. Jeden za druhým se předhánějí před mýma očima takovou rychlostí, že je od sebe nejde rozeznat. *Tak co třeba tento?* Zkusím ho chytit dřív, než uteče. Je tu má babička. Usmívá se na mě jako vždycky. „Evičko, jak bylo ve škole?“ zeptala se mile. „Babičko, vždyť ty jsi umřela,“ pomyslela jsem si. Tohle je pouhý sen. Ale je až děsivě reálný. Přišla ke mně nemocniční sestra a položila mi na čelo mokrý obklad. Jediné, co jsem zaregistrovala, byl náhlý chlad a já uviděla sněhové iglú na mé zahradě. Seděla jsem uvnitř. Nebo spíš mé pětileté já tam sedělo a chvělo se zimou. Byla jsem tam sama. A východ náhle zmizel. „Chci domů...“ šeptala jsem. Věděla jsem, že tohle je jen nějaká velmi divná noční můra a chtěla jsem se z ní probudit, co nejrychleji to bylo možné. Ale nešlo to, ať už jsem se snažila sebevíc. „No tak, otevři oči,“ opakovala jsem v duchu. Avšak cokoli, co by jen zdánlivě připomínalo úspěch, bylo v nedohlednu. Situace byla naprosto zoufalá, jenže já – já jsem se nechtěla vzdát! To nikdy! Nikdy v životě. Nesmím. To bych se přece už nikdy domů nevrátila. Příšerná představa. Nicméně bez pomoci mi bylo všechno mé odhodlání téměř k ničemu. Pocit, že na něco opravdu těžkého či náročného nejsem sama, jsem potřebovala přímo nepopsatelně moc. Naštěstí jsem po necelé minutě ucítila povědomou vůni a teplo v mé dlani. Bylo to příjemné a uklidňující a já se okamžitě přestala bát. To mě přišlo do nemocnice navštívit má maminka. V iglú se objevila trhlina a já se rychle vyhrabala ven. Utíkala jsem zasněženou krajinou, kterou jsem nikdy předtím neviděla. Nohy se mi bořily do

sněhu a já byla až příliš utahaná na to, abych pokračovala v běhu. *Proč jsem vlastně utíkala? Jo aha, chtěla jsem domů.*

Všechny další dny probíhaly podobně. Viděla jsem různé obrazy z minulosti. Reálné i fiktivní. A do těchto obrazů se promítaly mé pomatené myšlenky a emoce z okolí. Chlad, horko, bezpečí i strach. Vše pomíchané dohromady. Až jednoho dne jsem zachytila další obraz. Další sen se mi začal před očima odehrávat. Byla tma. Musela být noc. Devět, deset nebo jedenáct hodin. Po mostě jezdila auta sem a tam. A celé to příšerně jasně zářilo. Auta i světla měst o kus dál. Svým způsobem mi to připadalo čarokrásné, i přesto, jak moc mě z toho bolely oči. Vzpomněla jsem si na píseň Blue Light Jokohama, která mě provázela půvabnou a stejnojmennou knihou od Nicoláse Obregóna. Dívala jsem se na tu překrásnou scenérii a tiše si zpívala text písně. Ta noc byla příjemně chladná. *Že by podzim? Nebo brzké jaro?* Každopádně se mi to líbilo. Až do chvíle, kdy jsem uviděla kohosi stát na chatrném plotě, který ohraničoval úzký chodník pro pěší na kraji mostu. Stál na tom plotě s rukama roztaženými do stran a obličejem směrem k řece tekoucí pod mostem. Světla projíždějících aut dopadala na jeho tělo a pak zase mizela a ponechávala jej ve tmě. Tichými kroky jsem se vydala blíž. Už jsem byla skoro u něj, když jsem díky světlu jednoho z aut uviděla, že ten někdo se chystá skočit. Mé srdce se sevřelo tak moc, až to bolelo, a já se sama rozběhla bez vteřinového zaváhání či promyšlení následků. Utíkala jsem s vytřeštěnými očima a srdcem bušícím jako nikdy v životě. Co se to stalo? Držela jsem toho člověka za ruku a on visel dolů z mostu. Měla jsem pocit, že mi jeho váha vytrhne ruku z těla, ale přesto jsem ho nechtěla pustit. Díval se na mě překvapenými očima s ústy lehce otevřenými. Byl to někdo známý. *Kdo to byl? Nějaký kamarád nejspíš. Snad ne...* Rukou mi projela prudká bolest a já jej téměř pustila. Byla jsem zoufalá. Nakláněla jsem se přes zábradlí a snažila se jej vytáhnout. Brečela jsem kvůli bolesti i strachu. Cítila jsem, jak mě pohlcuje panika. Snažila jsem se víc a víc a mé odhodlání toho chlapce přimělo se také snažit. Už jen kvůli tomu, kolik úsilí jsem do jeho záchrany vkládala. „Už to bude! Jen ještě jednou...“ říkala jsem a na jednu... Co to? Já. Padala. Cože? Jak to? To snad ne. Uviděla jsem vyděšený pohled toho chlapce, ale neslyšela jsem, co říkal. Vzduch mi svištěl kolem uší a mně nedocházelo, co se děje. Jen jsem viděl, jak se most vzdaluje a pak jsem ucítila prudký náraz. Bolelo to. Spadla jsem do řeky pod mostem a vše zmizelo. Tma a chladná voda smíchaná s mou teplou krví.

Zajímavé. Tak tohle se stalo? Co je s tím chlapcem? Přežil to? A kdo to vlastně byl? Asi to byl on, kdo mi pak zavolal pomoc, co? Přemýšlela jsem, zatímco jsem ztěžka otevírala oči. Spatřila jsem své tělo napojené na přístrojích. Měla jsem na sobě nemocniční úbor, a přesto mi jaksi nedocházelo, že jsem v nemocnici. „Kde to jsem? Prosím vezměte mě domů,“ řekla jsem, jakmile ke mně přiběhl doktor. „Ano. Neboj se. Už brzy půjdeš domů.“ Doktor se na mě vřele usmál a zavolal mé rodiče, kteří mě poté, co jsem se zotavila, konečně vzali domů.

Aneta Aubrechtová, 14 let

Karin Thea Ketnerová
G+SOŠ rokycany, sekunda

|Dlouhá cesta domů

Narodil jsem se za bouřky jednoho srpnového večera a žiju společně se svými jedenácti na chlup stejně starými sourozenci. Bydlím v krásném dřevěném srubu uvnitř velkého plastového boxu. Doma máme i svůj vlastní prostorný pískový bazén, ve kterém se velmi rád koupu. Nejvíce se mi ale líbí to, že se kdykoliv můžu zahrabat, jak jen hluboko to jde. A vylezu až ve chvíli, kdy se mi chce nebo když mě moje maminka volá na večeři. Společně si takhle s mým bráškou a sestrami hrajeme na schovávanou. K večeři pravidelně dostávám jogurt, tvaroh, kuřecí maso, zeleninu a spoustu dalších lahůdek. Občas je u misky tlačence a někdy se trochu popereme. Nejradši mám špagetový večírek. Toto jídlo nám přináší obrovské stvoření, které má dvě divné tlapy, dlouhé červené drápy a na hlavě dlouhou světlou srst. Prý je to druh, kterému se říká člověk. Já mám ale večeři nejraději od mojí maminky, po mlíčku vždy krásně rychle usnu. Spím rád, tedy až do chvíle, než mi moje sestřička šlápne na hlavu, to vážně není zrovna ideální budíček.

Dnes bylo od rána ale něco jinak. Dostali jsme sice snídani jako vždycky, ale pak mě a bráchu šoupli do malé plastové krabice, na jejímž dně byla jen slabá vrstva hoblin a trochu jídla. Chyběl mi domeček, ségry, ale hlavně moje maminka. Pak jsem chvíli byl někde, kde byla velká zima a ani můj kožíšek mi nepomohl a nezahřál mě. Krabici strčili do velké kovové plechovky, kde to divně páchlo. Poté něco divně zavrčelo a já jsem ucítil, že jsme se dali do pohybu. Jeli jsme dlouho, a když jsme konečně zastavili, objevila se ta velká tlapka s červenými pařáty a popadla mého bráchu. Všechno se to semlelo tak rychle, že jsem se s ním ani nestihl rozloučit. Bouchnutí, hrčení a jelo se dál. Chvíli jsem spal, chvíli baštil svoje zrní. A chvíli také přemýšlel, jak a hlavně kudy zdrhnu, protože jsem se vlastně dost bál. Když jsme znovu zastavili, uslyšel jsem hlasy. Někdo otevřel poklop nad mojí hlavou a já uslyšel, jak takový tenký hlásek říká: „Jéééé, ten je ale roztomilej!“ A někdo jiný s hlubším hlasem pronesl: „Čau, Bobši!“

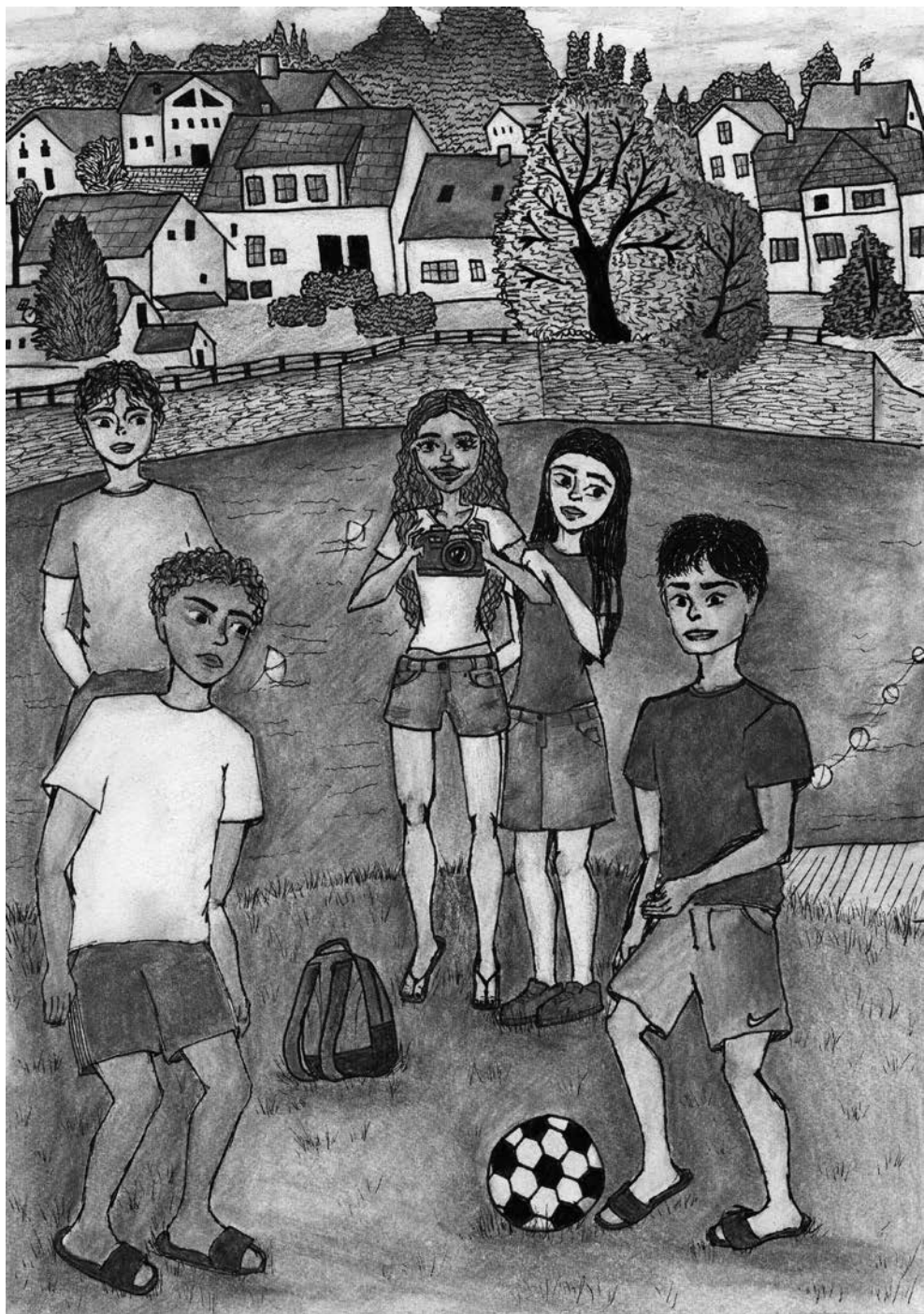
Asi jsem si na chvíli zdřímnul a probral jsem se přesně v okamžik, kdy mě jemně uchopili a položili na něco opravdu luxusně měkkého. Byla to bílá podestýlka. Odvážil jsem se podívat nahoru, skláněly se nade mnou čtyři různé porostlé hlavy. Všichni ty lidi na mě šišlali. Bylo to trochu trapné, ale pochopil jsem, že pokud se budu tvářit nadšeně, vydělám na tom. Po každé, když jsem zapanáčkoval, dostal jsem nějaký pamlsek, který jsem si rychle nacpal do kapes. To pro případ, že bych už dnes nic dalšího nedostal. Nato jsem se vydal se na průzkum terénu. Zaběhnul jsem do nějaké průhledné nádoby. To byl asi záchod. Potom jsem objevil misku s jídlem. Zkusil jsem své nové zrní. Prozkoumal jsem koupelnu, píseček v ní moc byl moc příjemný a voněl novotou. Ochutnal jsem vodu z napáječky. A pak už toho na mě bylo najednou tak trochu moc. Strašně jsem toužil zmizet někam do tmy, přitisknout se k mámě a spát. V rohu jsem uviděl úplně stejný dřevěný srub, ve kterém jsem se narodil. Zalezl jsem do něj, stočil se do klubíčka, a když už jsem tak nějak napůl spal, došlo mi to!

Jmenuji se Bobeš.

Jsem syrský křeček.

A právě jsem přijel do svého nového domova!

Pavλίna Skřídlovská, 15 let

Ema Kubínová

G+SOS Rokycany, sexta

|Cesta domů

Od nás z vesnice vlak odjíždí každé ráno v 6:55, abych ho stihla, musím ideálně vycházet v 6:45, ale to se zřídkla stává. Tradičně vyběhám z domu v 6:49 a místo toho, abych použila náš nově udělaný chodník, který lemuje zatáčku pod mým domem, беру to sice špinavější, nepohodlnější, ale kratší cestou.

Je to takový kopeček, říkáme mu tady Pekárna. Má v polovině velký plac. Už to bude několik let, co tady stával veliký barák, dvoupatrový, ani nevím, komu kdysi patřil, ale od doby, co si dokážu vzpomenout, byl polorozpadlý, opuštěný, chyběly mu dveře, okenice a měl díry ve střeše. Když jsem ještě navštěvovala místní základní školu a než se moji nejlepší kamarádi odstěhovali a my ztratili kontakt, chodili jsme dovnitř i přes přísný zákaz od rodičů, kteří nám říkali, že se můžou každou chvíli zřítit stropy. Nechodili jsme moc daleko, protože i přesto, že jsme se chovali, jako bychom neměli strach z ničeho, pořád jsme byli malé děti a těmi stropy nás rodiče přece jenom vyděsili. První věc, která byla vidět (a kvůli chybějícím dveřím jste ani nemuseli chodit dovnitř) bylo schodiště, jehož schody byly buď propadlé nebo tam vůbec nebyly, a kusy dřeva, ať už to byly nějaké trámy, či kusy spadlého stropu. Dál, než za schodiště jsme se nikdy neodvážili. Na tohle nikdy nezapomenu. Na ně nikdy nezapomenu. Ani nevím, kde teď jsou, ale doufám, že se mají dobře. Byla jsem doma, ne v tom domě, ale v té společnosti.

Jakmile seběhnu dolů, podívám se na svůj odraz v oknech jídelny místní firmy. Za mým odrazem jsou vidět židle a stoly a výdejní okénko, ale já vidím sebe a své kamarády na otužileckých závodech, které pořádaly naše mamky. Vymrzlí plavci si k výdejnímu okénku chodí pro teplý oběd, který jim s úsměvem nabízí parta dětí, jejichž rodiče jim za to slíbili dvě stovky, ale oni by to udělali i zadarmo, protože se královsky baví. Nejzábavnější ale byly večery po tom, co už všichni odjeli a zůstal tam jenom náš klub. Dojíždali jsme zbytky řízků a bramborového salátu, a přestože jsme toho snědli

tolik, že nás bolela břicha, stejně jsme za pět minut pobíhali po jídelně, hráli na schovku a štváli naše rodiče, když jsme jim vůbec nepomáhali s úklidem. Oni to nevědí, ale tady jsem se cítila doma.

Dále se přede mnou rozbaluje cesta, vedoucí kolem rybníka, a když mám štěstí, stihnu i západ slunce, který se odráží na hladině. Na náš rybník se podívám a vidím, jak tam se svojí bývalou třídou chodíme v zimě bruslit. Vidím, jak jsme hráli hokej (nebo se o to v mém případě pokoušeli), jak jsme závodili z jednoho konce na druhý, jak jsme se neustále shazovali a strkali, a hlavně jak jsme padali a následně měli záchvaty smíchu. Ještě si pamatuji, jak jsem šla s klukama vyzkoušet tloušťku ledu a propadla se hned, co jsem se postavila. Taky vidím, jak v létě chodíme plavat. Jak každý rok raději ignorujeme, co v té vodě cítíme nebo na co jsme to právě šlápli, jak se snažíme přeplavat celý rybník, ale pak se na to vykašleme. Anebo jak máme špinavé plavky, pokaždé, co vylezeme. Rybník už sotva zamrzá, ale alespoň v létě jsem zase doma. S nima.

Přecházím přes most, pod kterým jsme se dost často scházeli. Asi to není úplně nejdůstojnější lokalita, ale jsou to moje oblíbené vzpomínky. Trávili jsme tam čas tím, že jsme buď lovili ryby nebo jsme hráli vymyšlené příběhy, které se nejčastěji odehrávali v prostředí mafie. Někdy jsme taky natáčeli videa a následně je dávali na Youtube, protože v té době chtěl každý z nás být slavným youtuberem. Jediné, co si přeju teď, je, abych se mohla vrátit.

Vytáhnu si z kapsy telefon a je teprve 6:52, což znamená, že už nemusím běžet. Místo toho přesunu svoji pozornost na hasičské hřiště, které právě míjím. Místo všech našich společenských akcí – pálení čarodějnic, Benátská noc, Halloween, drakiáda... Tolik vzpomínek na tolik věcí. Ty časy, kdy jsme se dokázali bavit i bez alkoholu, to bylo s mojí bývalou třídou. Pokaždé jsme se sešli všichni, kdo jsme z Holoubkova, a strávili celý večer tancováním, běháním a hraním her. Kamarádovo tatka vlastní pizzerii, což pro nás znamenalo jen jedinou věc. Pokaždé se tvářil otráveně, ale pokaždé nám ji udělal. Chodili jsme pozdravit naši paní učitelku a taky Dana. Dan je takový náš obecní dobrák, který se objeví na úplně každé akci, a kdo ho nezná, mohl by si myslet, že se vůči nám chová možná až moc přívětivě, ale ve skutečnosti je to upřímný a hodný člověk. Letos mi benátská dost připomínala ty minulé, byla tam většina bývalých spolužáků a všechno se zdálo jako za starých časů. Naplnilo mě to pocitem vděčnosti, štěstí a nostalgií tak silnou, že se mi chtělo brečet. Znovu jsem se cítila jako doma.

Protože doma není jenom místo. Domov jsou i lidi nebo vzpomínky. Bohužel ale nemůžeme žít ve vzpomínkách, nemůžeme žít v minulosti. Ale minulost bude žít v nás a všechno, co tak hluboce milujeme a co nám tolik chybí, bude navždy naší součástí. Nostalgie je nakonec přeci jen důkaz, že tady byla láska. A přestože už jsem jinde, pokaždé se vrátím domu, když si na ně vzpomenu a když procházím kolem míst, kde mají domov naše vzpomínky.

Rokycanský písmák 2024/2025 – ocenění

I. Kategorie – ZŠ

	Příjmení a jméno	Škola
1. místo	Hlavatá Lucie Štěpánka	ZŠ Strašice
2. místo	Štochlová Magda	G+SOŠ Rokycany
3. místo	Ketnerová Karin Thea	G+SOŠ Rokycany
Čestné uznání	Abrhánková Marie	G+SOŠ Rokycany
Čestné uznání	Kratochvílová Eva Karolína	ZŠ Strašice
Čestné uznání	Tůmová Viktorie	ZŠ Mýto
Čestné uznání	Sweeney Sára	ZŠ Olomouc

II. Kategorie – SŠ

	Příjmení a jméno	Škola
1. místo	Kalčicová Adéla	G+SOŠ Rokycany
2. místo	Bardounová Šárka	G+ SOŠ Rokycany
2. místo	Kubínová Ema	G+SOŠ Rokycany
3. místo	Fiala Jaroslav	G+SOŠ Rokycany
Čestné uznání	Růžičková Anna	G+SOŠ Rokycany

Rokycanský písmák 2024/2025 – seznam účastníků

I. kategorie – ZŠ

Příjmení a jméno

Abrhánková Marie
Andrlová Tereza
Bílek Tomáš
Bílková Natálie
Borecká Alena
Caletnic Daniel
Červenka Marek
Čížková Dorota
Dardová Nikola
Dorundová Klára
Drcnová Magdalena
Gabašová Zoja
Hlavatá Lucie Štěpánka
Holubová Štěpánka
Houška Martin
Chodorová Karolína
Ištoková Simona
Káňová Anna
Karas Vojtěch
Kasíková Lucie
Ketnerová Karin
Kotková Štěpánka

Škola

G+SOŠ Rokycany
ZŠ Mýto
G+SOŠ Rokycany
ZŠ Strašice
G+SOŠ Rokycany
ZŠ Strašice
ZŠ Strašice
ZŠ Zbiroh
ZŠ Strašice
ZŠ TGM Rokycany
ZŠ Zbiroh
Gymnázium Křížkovského Brno
ZŠ Strašice
ZŠ Stupno
G+SOŠ Rokycany
ZŠ Strašice
8. ročník ZŠ Strašice
G+SOŠ Rokycany
ZŠ Strašice
ZŠ Strašice
G+SOŠ Rokycany
ZŠ Zbiroh

Kováčová Hana Karolína	Kroužek kreativního psaní
Král Jáchym	Radomyšl
Kratochvílová Eva Karolína	G+SOŠ Rokycany
Kroc Jan	ZŠ Strašice
Koursaris Vasileios	ZŠ Stupno
Mařáková Markéta	G+SOŠ Rokycany
Müllerová Laura	ZŠ Stupno
Procházková Daniela	ZŠ Strašice
Průšová Alžběta	ZŠ Strašice
Příbylová Anna	G+SOŠ Rokycany
Rédr Daniel	ZŠ Strašice
Rožánková Ester	Gymnázium Havířov
Rybáček Ondřej	G+SOŠ Rokycany
Řehůřková Martina	ZŠ Strašice
Soukupová Mariana	ZŠ Radiměř
Stáňová Šárka	Gymnázium Křížkovského v Brně
Svobodová Kateřina	ZŠ TGM v Rokycanech
Sweeney Sára	ZŠ Strašice
Šána Pavel	ZŠ Olomouc
Šašek Jakub	ZŠ Strašice
Šimánková Laura	ZŠ Stupno
Šlechtová Vallery	ZŠ Mirošov
Štochlová Magda	ZŠ Strašice
Švehla Daniel	G+SOŠ Rokycany
Tůmová Viktorie	ZŠ Strašice
Tycová Daniela	ZŠ Mýto
Václavovič Jiří	G+SOŠ Rokycany
Valošková Daniela	G+SOŠ Rokycany
Vondrášková Anežka Ester	Gymnázium Havířov
Vostatková Sára	ZŠ Mýto
Zavřelová Nikola	ZŠ Strašice
Žáčková Madla	ZŠ Mýto
	G+SOŠ Rokycany

II. kategorie – SŠ

Příjmení a jméno

Abrahámová Barbora
 Bardounová Šárka
 Benetková Eliška
 Buršíková Kristýna
 Fiala Jaroslav
 Hrubý František
 Jílková Aneta
 Kalčicová Adéla
 Košek Martin
 Krausová Abigail
 Kubínová Ema
 Lupáčová Adéla
 Olšarová Julie
 Reinwart Jakub
 Růžičková Anna
 Růžičková Kateřina
 Řehák Svatopluk
 Seltenreich David
 Soukupová Daniela
 Stašková Lucie
 Studničková Lucie
 Zemánková Monika

Třída a škola

G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 Gymnázium Havířov
 G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 Gymnázium Broumov
 G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 G+SOŠ Rokycany
 Gymnázium Havířov

Rokycanský písmák 2024

Vítězné práce literární soutěže

Na obálce použita kresba Pavlíny Skřídlovské

Tisk MK-tisk Tomáš Kratochvíl, Plzeň

Vydání 1. Náklad 150 výtisků

Vydala Městská knihovna Rokycany

Rokycany 2025

ISBN 978-80-11-06669-7 (brožováno)

ISBN 978-80-11-06669-7

9 788011 066697